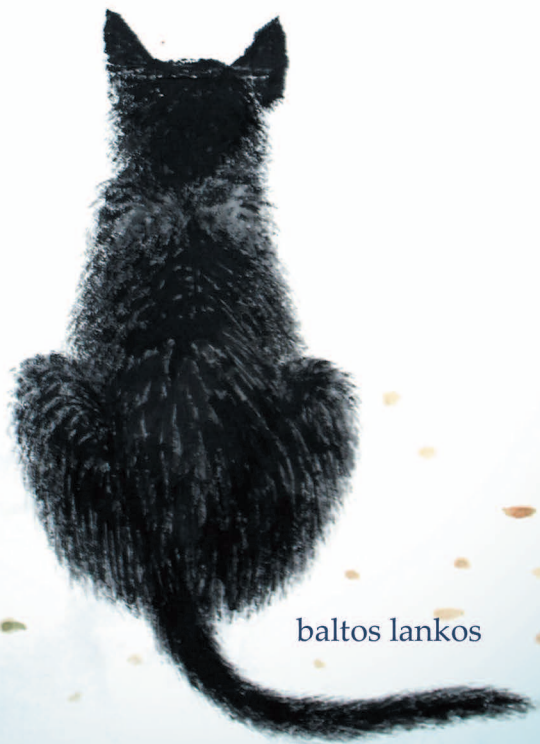

TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Keliaujančio katino kronikos

HIRO ARIKAWA

baltos lankos

Hiro Arikawa

Keliaujančio katino kronikos

romanas

Iš japonų kalbos vertė Marijus Kriaučiūnas

baltos lankos

1 įrašas

Kosukė Savada

„Seniai nesimatėm.“

Tokiais žodžiais prasidėjo žinutė.

Siuntėjas – Satoru Mijavakis. Vaikystės draugas, išsikraustęs dar pradinės mokyklos laikais. Paskiau kraustėsi dar nežinia kiek kartų, bet ši keista draugystė nenutrūko ir tęsiasi iki dabar, kai abu jau perkopę trisdešimt. Nesvarbu, kad praėjo ne vieni metai, susitikę abu galėjo kalbėtis, tarsi būtų matęsi dar vakar. Tokie buvo draugai.

„Nepyk, kad taip netikėtai, bet ar nepaimtum mano katiną?“

Katinas buvęs labai mylimas, bet dėl „neišvengiamų aplinkybių“ nebegalintis jo ilgiau laikyti, todėl ieškantis, kas pasirūpintų.

Kokios tos neišvengiamos aplinkybės, paaiškinta nebuvo. Jei sutiktų, turbūt atvežtų katiną ir būtų proga pasimatyti.

Prie žinutės buvo pridėtos ir dvi katino nuotraukos. Ant kaktos – dvi dėmės, panašios į aštuoneto hieroglifą. Pats nepajuto, kaip sušuko:

– Tikra Hačio kopija!

Katinas nuotraukoje kaip du vandens lašai panašus į tą, kurį juodu tądien rado.

Antroje nuotraukoje – iš arčiau nufotografuota uodega. Juoda, lenkta tarsi septynetas uodega. Kosukė prisiminė girdėjęs prietarą, esą lenkta katės uodega nešanti laimę. Pamėginęs prisiminti, kas galėjo taip šnekėti, staiga giliai atsiduso. Šitai girdėjo iš žmonos, kaip tik dabar išvažiavusios pas tėvus. Kada grįš – nežinia.

Įkyriai piršosi mintis, kad šįsyk gali ir nebeparvažiuoti.

Kilo ir kvailokų idėjų, esą viskas dabar būtų kitaip, jei namuose būtų gyvenęs toks laimingas lenktauodegis katinas.

Šmirinėtų sau po kambarius, lenkta uodega teiktų mažų džiugesio akimirų, ir gyvenimas nebeatrodytų toks slegiantis... Net ir be vaikų.

Paimsiu, nutarė. Ir katinas gražus, panašus į Hačį, ir uodega lenkta, ir Satoru seniai nemačiau.

„Draugas paprašė priglauti jo katiną, ką manai?“ – parašė žinutę žmonai, o ši atsakė: „Daryk, ką nori.“ Abejingai, bet iki šiol nė į vieną žinutę visai neatsakė, todėl malonu sulaukti ir tokios.

„Galiausiai nutariau paimti draugo katiną, ar neužsuksi susipažinti?“ Galbūt tokiu kvietimu pavyktų prisivilioti kates mylinčią žmoną atgal į namus. Paverkšlentų, esą norėjęs padėti draugui, bet pats nesugebąs pasirūpinti gyvūnu, ir žmona parvažiuotų – aišku, iš gailėsčio vargšui katinui, o ne savo vyrui.

Staiga Kosukė net žagtelėjo pajutęs, kad kaip visada nerimauja dėl tėvo reakcijos – šis kačių nemėgsta, vadinasi, visas planas žlunga.

Būtent šito ilgiau kentėti nebepajėgė ir žmona. Šeimos verslo galva dabar Kosukė, atrodytų, nebėra prasmės nerimauti, ką pasakys tėvas.

Kaip tik stumiamas kunkuliuojančio troškimo pasipriešinti tėvui, jis – Kosukė Savada – pateiks savo kandidatūrą priimti vaikystės draugo katiną.

Satoru Mijavakis negaišo laiko veltui ir atvyko jau kitos savaitės laisvadienį. Sidabriniu furgonu prisistatė kartu su numylėtuoju katinu.

Kosukė, vos išgirdęs variklio garsą, išėjo laukan ir stebėjo, kaip Satoru furgonas įsuka į aikštelę priešais jo duris.

– Kosuke, šimtas metų!

Satoru, paleidęs iš rankų vairą, mojavo pro atvirą langą vairuotojo pusėj.

– Mažiau mosikuok, greičiau statyk mašiną, – ragino išsišiepęs Kosukė.

Juodu nesimatė trejus metus, o entuziazmo kaip visada sukaupu. Nuo vaikystės nepasikeitė nė trupučio.

– Čia, gale. Negi tavęs nemokė pasistatyti automobilio?

Pastogėje buvo vietos trims klientų mašinoms, bet Satoru sustojo prie pat įvažiavimo į aikštelę. Šalia kėpsojo sandėlis ar kažkas panašaus, todėl išlipti buvo įmanoma tik pro vieną pusę. Paties Kosukės mašina stovėjo purvyne už kampo.

– O jeigu klientai neturės kur sustoti?

– Šiandien nedirbu, negi pamiršai?

Kosukė perėmė iš tėvo fotografijos studiją, o ši niekada nedirbo trečiadieniais. Biure dirbantis Satoru būdavo laisvas tik savaitgaliais, kai Kosukei pats darbo įkarštis, todėl katino labai turėjo pasiimti laisvą dieną.

– A, tikrai. – Kasydamasis pakaušį Satoru išsiropštė iš mašinos ir nuo keleivio sėdynės paėmė katino narvą.

– Čia turbūt Nana?

– Taip. Todėl, kad uodega kaip septynetas – juk siunčiau nuotraukų. Puikiai parinktas vardas, ar ne?

– Puikiai, sakai... Tavo parenkami vardai, hmm, kaip ir anksčiau – penkiamečio lygio... Visai kaip ir Hačis.

Palydėjęs svečius į svetainę, Kosukė visų pirma pamėgino apžiūrėti Naną, bet katinas tik susiraukęs riaumojo ir nerodė jokio noro liūsti iš narvo. Pažvelgęs į vidų tepamatė juodą lenktą uodegą ir baltą užpakalį.

– Ei, kas tau dabar, Nana? Nana, Nana!..

Satoru kurį laiką ir pats mėgino pataisyti Nanai nuotaiką ir išvilioti lauk, bet galiausiai apibendrino situaciją:

– Nepyk, matyt, nervinasi nepažįstamoj vietoj. Duok jam kelias minutes, turėtų nurimti...

Narvo dureles palikę atviras, juodu prisiminė seną draugystę.

– Tu vairuoji, taigi bokalų nepakelsim. Ko gersi? Kavos? Arbatos?

– Tegul bus kava.

Kosukė abiem pripylė po puodelį kavos. Paėmęs savąjį, Satoru lyg tarp kitko paklausė:

– Žmonos šiandien nėra?

Kosukė tikėjosi šitos temos išvengti, bet nesugebėjo mintyse greitai sudėlioti paaiškinimo, todėl nutraukė ilgą tylą ir pasakė tiesą:

– Jau kuris laikas išvažiavusi pas tėvus.

– Aa...

Satoru minos žodžiais apibūdinti neįmanoma. „Atleisk, nežinojau, kad tai skaudi tema“, – maždaug šitaip.

– Palauk, bet... Klausyk, ar neturėsi problemų, kad pats vienas nusprendei paimti katiną? Ar žmona grįžusi neužkurs pirties?..

– Ne, ji dievina kates. Būtent katinas galbūt ir padės par-sivilioti ją namo.

– Man atrodo, kad ne visiems patinka vienodos katės...

– Nusiuočiau jai kelias nuotraukas. Paklausiau, o atsaky-mas buvo: daryk, ką nori.

– Oi ne, klausyk, man čia nepanašu į sutikimą.

– Tavo katinas vienintelis sugebėjo išpešti bent *šio* *kį* to-*kį* atsakymą.

Nors Kosukė tik juokais leptelėjo, kad katinas padės par-sivilioti žmoną namo, iš tiesų tikėjo, jog gali pavykti.

– Jei sugrįš – ji ne tokia moteris, kuri išmestų katiną lauk, o jei negrįš – auginsiu pats vienas. Kad ir kaip būtų, proble-mų nekils.

Mat kaip. O dabar atėjo eilė paklausti ir šito:

– Jei jau apie tai prašnekom, kas nutiko, kad nebegali pa-silikti katino?

– Na... Matai... – Satoru šypsojosi ir nervingai kasėsi pa-kaušį. – Tiesiog kai kas nutiko ir nebegalim toliau kartu gy-venti.

Tada Kosukei toptelėjo. Jau anksčiau atrodė keistoka, kad biuro klerkas taikosi prie jo laisvadienio vidury savaitės.

– Karpė etatus?

– Hmm, na... Šiaip ar taip, ilgiau kartu gyventi nebe-galim.

Satoru akivaizdžiai vengė šios temos, todėl Kosukė nebe-spaudė.

– Kaip jau sakiau, privalau sugalvoti, kur dėti Nana, todėl teiraujuosi visų artimiausių žmonių iš eilės.

– Supratau, viskas rimta.

Kosukė tik dar labiau panoro paimti katiną. Geras darbas. Ir dar dėl Satoru.

– O tau pačiam viskas gerai? Na, ar susitvarkysi pats?

– Ačiū, kad klausi, bet man viskas bus gerai, jei tik išsispres Nanos klausimas.

Kosukė jautė, kad nebėra kaip toliau kamantinėti. Turbūt nėra ko kišti trigrašio nė su tuo „jei galiu kuo nors padėti“.

– Žinai, be galo nustebau pamatęs tas nuotraukas – tikra Hačio kopija.

– Gyvas dar panašesnis. – Satoru žvilgtelėjo į narvą už nugaros, bet Nana nerodė nė menkiausio noro išlįsti. – Pirmąsyk pamatęs ir aš buvau pritrenktas. Akimirką tikrai palaučiau jį Hačiu.

Žinoma, tai neįmanoma, ir Kosukė viską nuleido juokais, bet viduje vis tiek buvo truputį skaudu.

– O kas paskui nutiko Hačiui?

– Žuvo, kai lankiau vidurinę. Šeimininkas sakė, kad papulė po ratais.

Net dabar Satoru buvo skaudu tai prisiminti.

– Gerai, kad nors pranešė.

Galų gale jie abu, kartu auginę tą katiną, turėjo galimybę kartu ir gedėti. Būdamas vienas Satoru ne kartą susigraudino prisiminęs Hačį.

– Nėpyk, per mane čia darosi vis liūdniau ir liūdniau.

– Neatsiprašinėk, mulki!

Kosukė lengvai kumštelėjo, o Satoru juokais susvyravo.

– Šitiek laiko praėjo, kai pagalvoji. O atrodo, kad tik vakar abu radom Hačį. Pameni?

– Dar klausi... Kaip galėčiau pamiršti, – su ironiška šypsena atkirto Kosukė, ir Satoru taip pat neišlaikė nenusijuokęs.

*

Kiek paėjėjęs nuo Savados studijos ir palypėjęs nestacia kalvele, driekėsi gyvenamųjų namų kompleksas. Prieš trisdešimt metų tai buvo sparčiai besikuriantis būsimasis prestižinis rajonas su eilėmis išsirikiavusių stilingų daugiabučių ir pastatų su prašmatniomis vitrinomis.

Rajono viduryje jaukiame daugiabutyje gyveno ir Satoru šeima. Trys žmonės – tėvai ir jis pats.

Antrus metus besimokydami pradinėje mokykloje abu pradėjo lankyti plaukimo pamokas. Kosukę nuo vaikystės šiek tiek vargino alergija, todėl mama, tikėdamasi, kad vaiko oda taps stangresnė, nusiuntė jį į baseiną, o Satoru turėjo kitų priežasčių. Jis plaukiojo taip greitai, kad pasklido gandai, esą jis turintis plėves tarp pirštų, ir mokytoja patarė mokytis plaukti taisyklingai.

Linkęs į išdaigas Satoru pertraukėlių metu tarsi kokiam salamandra ropinėjo baseino dugnu, o tada atsispyręs puldavo kitus mokinius iš pasalų. „Kapa* vaizduoji ar ką?“ – rékdavo treneris, ir ta pravardė kaipmat jam prilipo. Kai būdavo geriau nusiteikęs, treneris vadindavo jį Peleku.

* *Kappa* japonų mitologijoje – upės dugne gyvenantis į žmogų panašus žalias demonas su plėvėmis tarp pirštų ir vėžlio šarvu.